

חברי וחברות הפ"י היקרים,

כשעזבתי את תפקיד יו"ר החטיבה (בהסתדרות המח"ר) לפני מספר חודשים, וזמן קצר אח"כ גם את החטיבה בכלל ואת הצוות המוביל של התנועה, הנחתי שתם פרק בחיי הציבוריים, תם פרק בפעילות החברתית שלי בפסיכולוגיה הציבורית. תם פרק, כפי שקרה כבר בעבר ובטח עוד יקרה בעתיד...

האמת שגם פנטזתי קצת על החופש שיגיע עם תום הפרק הזה. על הרוגע. לא עוד להתעצבן מתגובות משרד הבריאות. לא עוד לרתוח על התנהלות משרד החינוך. לא עוד לתלוש שערות כשמשחקי אגו מנחים פעולות של אנשים - מבחוץ ומבפנים. לא הרבה יודעים עליי אבל אני לא ממש מתאימה לתפקיד הפוליטי הזה. אין לי עור של פיל ונכון לעכשיו עוד לא הצלחתי לגדל אחד.

אז הרמתי טלפון ליורם (יו"ר הפ"י) והודיתי לו על האמון ועל הרצון שאאייש את תפקיד רכזת המגזר הציבורי. הודעתי לו שהחלטתי לפרוש מהחטיבה והתנועה ושעקב כך אני מסירה את מועמדותי מהתפקיד. מה רבה הייתה הפתעתי כשיורם סירב לקבל את אמירתי והודיע לי: "תשני על זה ותחזרי אלי עם תשובה איך את כן מצטרפת להפ"י".

הרעיון שאמלא את התפקיד הזה בהפ"י נולד טרם עזיבתי את התנועה. בהחלטה משותפת עם הצוות המוביל. ראינו בכך דרך לממש את חזון התנועה, אשר קמה מתוך ואקום של עשייה בתחום הציבורי ושמה לה למטרה לבטל את הואקום הזה. תמיד היה משהו פרדוקסלי בקיומה של התנועה, ברגע ששמנו לנו למטרה להחזיר את העיסוק של הגופים הרשמיים בפסיכולוגיה הציבורית הרי שבאופן קשה לתפיסה – התנועה שמה לה למטרה להתבטל.

בשנים האחרונות קמה חטיבת הפסיכולוגים בזכות פעילות התנועה, קם פורום הארגונים – בזכות פעילות התנועה, אבל קרה דבר נוסף – הגופים הרשמיים שלנו הפסיכולוגים התחילו יותר ויותר להתעסק ולעסוק בפסיכולוגיה הציבורית! וזוהי הצלחתה וגדולתה של התנועה. כך – כשהפ"י רצו, לראשונה, לפתוח תפקיד של רכזת מגזר ציבורי היווה הדבר הישג גדול של התנועה ואכן הוסכם בצוות המוביל שיהיה נכון שאמלא את התפקיד.

לעניות דעתי, וזוהי דעתי בלבד, הישגי התנועה הולכים ועולים ואיתם הפרדוקס של היותה. ככל שהתנועה מצליחה יותר כך מטרותיה נמוגות. ולדעתי – טוב שכך. בראשי אני מדמה את זה למרוץ שליחים. יש את הרגע הקריטי הזה שבו מועבר המקל, כולם צריכים להיות מאוד מרוכזים,

להתאמן הרבה, ולדאוג שהמקל לא ייפול. אני, אישית, מקווה שנגיע לרגע ההעברה הזה והמקל יעבור באופן חלק ככל הניתן מידיה של התנועה לידיהן של הפי"י והחטיבה.

איושי את תפקיד הרכות בהפי"י מהווה מבחינתי חלק מאותו תרגול, למען העברת המקל.

על כן התחלתי את התפקיד, ועימו הועמקה פעילותה של הפי"י בשדה המאבק למען הפסיכולוגיה הציבורית.

- יזמנו את הסקר שמילאתם לאחרונה על מצבם הנפשי של אזרחי ישראל בשעת הקורונה, בשיתוף עם פרום הארגונים כמובן. בקרוב נראה את תוצאותיו בתקשורת וזה יסייע לנו מול מקבלי ההחלטות בממשלה שתקום (במהרה בימינו).
- לקחנו חלק פעיל ביותר במאבק למניעת סגירת מרפאות פתח תקווה (ונראה שהצלחנו בו).
- נפגשנו עם בכירים לשעבר במספר משרדי ממשלה וגייסנו את ניסיונם וחכמתם לסייע לנו בהמשך המאבק.
- אנו מקדמים עבודה על נייר מדיניות כלכלי (שייכתב עבורנו על ידי חברה חיצונית של.. כלכלנים 😊) שיראה את נוסחת החיסכון של הפסיכולוגיה הציבורית למדינה.
- אנו מקדמים ומנסים לסיים לכתוב את 'התכנית הלאומית להצלת הפסיכולוגיה הציבורית'. מסמך עב כרס שהופך ונהיה יותר עמוק ויותר יסודי ככל שאנחנו מנסים לסיים אותו. מסמך שיציג לממשלה כיצד, למה ואיך עליה להציל את המערך הציבורי.
- ועוד ועוד.

בחודשים הקרובים אתחיל בפרויקטים חדשים שטרם התקיימו בהפי"י. אערוך היכרות עם הועד המרכזי וועדי החטיבות השונים, אכיר את הפי"י מבפנים וכמובן אכתוב לכם על ההתפתחויות בהמשך ואשמח לעזרתכם ושיתוף הפעולה שלכם.

אני מאמינה שאיחוד השורות, בינינו הפסיכולוגים ובין הארגונים שלנו, הוא סוד כוחנו. מקווה שאצליח לקדם אותו בתפקידי החדש-ישן. ומקווה לסייע להפי"י לזכות באמון הציבור שלנו, הפסיכולוגים – ככל שנחזק את הארגונים היציגים שלנו כך יגדל כוחנו כסקטור, כפרופסיה, כעובדים, וכאנשי מקצוע, אשר יהיו מיוצגים ע"י ארגונים חזקים ודומיננטיים.

בברכה,

ירדן מנדלסון